

Szilvási Zoltán

111 legkedvesebb
versem

Holdfényének

Lelkünknek meztelensége a legnehezebb,
míg a valót Isten
– ki kívül s belül vágyik lenni egy –
közös testté nem áldja
örök pillantásával
és égen is túli mosolyával.

Így nem félnénk már soha,
még ha belehal is a nyugalom
a világ zajába,
mert feltámadhat újra a világ,
s lehet örökké újra-Egy
az Egy.

Ahogy egyszeriben kiül a kacagás
a gyerekek ázott arcára.

Lassan, mint a harmat...

Mélyről és közelről...
Lassan, mint a harmat...
Sok időbe telt a születés.
Lélek-páráként állt össze a salak,
és rügyként fakasztja szavaid.
Szárnyaltál sokat
– poklaid fölött is!
Sziklát aszalt a szomjúság.
S engem kérdezel a válaszom sejtve...,
és általad leszek ma én a bölcs.
Szavam csak botorkál,
és szelíden érint
téged s benned engem is.
S fű tövén meggyűlő lágy esőként
szivárog belénk a gondolat.
A Lélek szárnya ébred
– szelíden érint –,
szándékunknak adja önmagát,
s igenünk humusza elterül bennünk,
és áldón bölint a tóparti fűz.
A két patak közös tóhoz ért.
Miénk lett immár az égnyi béke.
Jázmin bokor táncol közel hozzánk,
és illata szárnyal a csendünkön át...

Teázóban

Beszélgettünk,
egyszerűen csak beszélgettünk,
s a novemberi holdfény
ezüstöt szótt az utcán
a levegő foszlányaiból.
Néhány darabja be is surrant
velünk a teázóba
és leültünk
– talán éppen úgy, mint az angyalok
Ábrahám házában.
Angyalok! Angyalaink!
Ők is megpihentek biztosan
kócosból kisimuló lényünk partjain,
és ügyes-bajos dolgaink után
végre békésen elnézegették bennünk
a végtelent, a jelenlétet.
Új emberek voltunk,
bár lényemet rigó fütyty helyett
néha rajtakaptam a károgaáson
– de hála neked is –
csakhamar kisimult bennem a ragyogás,
mint a tea teste szomjas bensőmben.
A tea és a szavak áldóan összefonódtak.
Nemes illata volt mindkettőnek,
és a részeik jótékonyan feleselgették egymással
az álmukat a valóság határán.
A határ!..., ahol a Lélek bekukkant a „valóba”,
és átszínezi a nagyot végtelenné,
a kicsit pedig legfőbb valósággá teszi.
A keskeny út
– ami ezen az estén tea-ösvény volt –
valóban az éggel volt határos,
és csészéinkből kortyolgattuk életadó vizét.

Ikon a metrón

A velem szemben lévő ülésen ült,
és csukva tartotta a szemét.
Szemhéjának két félgömbje mögött
megbújt a lénye
a zakatoló metró utasai között.
Friss volt a csendje,
friss és harmatos a késői óra ellenére is.
Alabástrom bőre és hollófekete haja
külön kiemelte a vonásait
és a szépségét.
Szent volt a tartás is, ahogy összekulcsolta az ujjait,
és az ujjak megtartották világa terheit,
és belső szabadságának szelíd madara
kiáradt rám az esti utazás
imádsággá lett forgatagában.
Mint egy ikont szemléltem őt,
és csak annyit tudtam mondani magamban:
Milyen szép!
Ó milyen szép!
Elfogulatlan voltam.
Elfogulatlan férfi.
Nem kísértett egy kicsit sem nemünk vizslatása,
és a húgommá lett ez a lány.
(Ó áldott kegyelem!)
Te Uram közben alázat voltál, alázatos tenger
és rajtad kecses szkúner ez a lány.
Visszafogtad fényeid ragyogását,
és bekeretezted szeretetteddel a látványt,
e lányt, mint főszereplőt.
Minden benne ragyogott fel,
és talán a patak csobogása,
meg a falevelek fényjátéka tudná